

Søren Olesen: I anledning af det ærede medlem hr. Alfred Jensens bemærkninger vil jeg gerne udtale, at ulykken er, at man har en udvalgsordning, som ikke sikrer, at et udvalgsflertal er i overensstemmelse med folketingets flertal. Vi har tidligere påpeget dette. Når man udelukker to partier fra udvalgsbehandlingen, er de ikke i stand til at følge de fremadskridende forhandlinger og kan ikke gøre deres indflydelse gældende i enkeltheder, og de er derfor henvist til et enten-eller, når de stilles overfor fuldbyrdede forhandlinger i udvalget, hvor man har delt sig i et flertal og et mindretal, som altså ikke behøver at svare til flertallet og mindretallet i selve tinget. Det mener jeg er principielt forkert, og derfor udtalte jeg, at vi ikke kunne tiltræde de resultater, der var kommet ud af forhandlingerne, men at vi mente, at ministeren burde have fastholdt sit standpunkt. Det ville vi hellere have givet vor tilslutning til. Men altså, hele ulykken stammer fra, at vi ikke er i stand til at følge forhandlingerne og gøre vor indflydelse gældende på de enkelte trin.

Lorentzen: Jeg synes, at det er saglig rigtigt, at man ved anden behandling af et lovforslag af dette omfang spørger den højtærede minister om, hvordan ministeren ser på en bestemt regel i lovforslaget. Det er ikke udslag af, hvad skal jeg sige, nogen spidsfindig hjerne, men det er ganske simpelt et jævnt spørgsmål, som interesserer kommunalbestyrelserne over hele landet. Er den højtærede minister ikke enig med mig i, at således som § 7, stk. 3, er formuleret, er det en betingelse for at opnå valgret, at man inden den 30. september har indgivet sit inddragende om at få henstand med skatten? Ordene kan næppe læses anderledes, og jeg nærer ingen som helst tvivl om, at den højtærede minister, der jo er en retsindig mand, vil sige, at sådan må ordene læses.

Men så kommer vi til det andet spørgsmål i denne forbindelse. Det har heller ikke noget med spidsfindighed eller juridisk virksomhed at gøre. Det er et ganske jævnt og praktisk spørgsmål. Efter min opfattelse kan den henstand, der er givet af en pantefoged, en sognerådsformand eller borgmester, i denne forbindelse ikke tælle med, idet det, således som lovforslaget er bygget op, må

være et flertal i kommunalbestyrelsen, der giver henstand. Det vil jeg meget gerne bede den højtærede indenrigsminister bekræfte her fra denne talerstol.

Det øvrige bidrag, som jeg mener at have givet til fortolkningen af henstandsbestemmelsen, er sikkert ikke anderledes, end at retsindige folk i og for sig vil godkende det, særlig hvis man har det synspunkt, at det er en betingelse for at udøve kommunal valgret, at man er ansat til skat, men der er den fare, at når man har det livssyn, at skatteansættelse er unødvendig, kommer man ind på en noget bredere, og skal jeg sige noget mere vilkårlig fortolkning af denne bestemmelse, end ordene efter min mening hjemler.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel): Det ærede medlem hr. Poul Sørensen siger, at jeg ikke har været vel underrettet i denne sag. Jeg vil ikke gerne, at den opfattelse skulle fæstne sig, at embedsmændene i indenrigsministeriet ikke holder mig underrettet om, hvad der foregår. Jeg har udtrykkeligt i udvalget sagt, at der var sket henvendelse til mig om at udsende et spørgsmål til de forskellige kommunale organisationer og samtidig til de tre hovedstadskommuner, og det har jeg givet tilslutning til. Jeg har altså ansvaret derfor. Men det ærede medlem hr. Poul Sørensen har sikkert ikke konciperet alle de skrivelser, der er udgået i hans tid fra arbejds- og socialministeriet, og jeg antager heller ikke, at min ærede forgænger som indenrigs- og boligminister har gjort det. Jeg har ikke konciperet de pågældende breve.

Jeg har kun med disse bemærkninger villet sige, at jeg har ansvaret for, hvad der er sket, og jeg er så orienteret, som en minister nu engang kan forlange at være og bør være. Der kunne i denne udtalelse fra det ærede medlem hr. Poul Sørensen ligge en antydning af, at embedsmændene ikke har gjort deres pligt, og jeg ser i en artikel i „Nationaltidende“ for i går, at jeg nærmest er en ynkelig person, som ikke ved, hvad der foregår i mit ministerium. Dertil vil jeg gerne sige, at det vel ikke er unaturligt, at en sådan artikel fremkommer i „Nationaltidende“, der jo står min forgænger som indenrigs- og boligminister meget nær, men jeg må tilbagevise, at jeg har indkaldt noget